

18

Max a kúzelník

Keď sa Max poobede vrátil domov, Veľký Zabbatini bol rozvalený na ležadle v predzáhradke a spal. Na trávniku bol položený kufor. Starec mal na sebe havajskú košeľu a nahlas chrápal.

Max bol, jemne povedané, ohromený. Po škole išiel do maminho obchodu a strávil tam dve nudné hodiny nad domácimi úlohami. V Om Sweet Om sa necítil veľmi príjemne, nebolo tam nič, čo by ho zaujímalo. Iba nábytok, handry a haraburdy z Ďalekého východu. Mama musela obsluhovať zákazníkov a naňho nemala čas. Už to poznal. Keď si úlohy napísal, pobral sa na bicykli domov. A teraz toto.

Priblížil sa k starému kúzelníkovi.

„Haló?“

Nedostal nijakú odpoveď. Opatrne potriasol Zabbatiniho za plece. Nič. *Vari bol zasa mŕtvy?* Zatriasol silnejšie, Zabbatini sa strhol, zastonal a otvoril oči.

„Čo to má byť?“ rozčúlene vykrikol.

„Spali ste.“

„A čo? Nemôžem si v pokoji pospať?“

„Čo robíte na našom trávniku?“

„Spím.“ Elegantným pohybom si oprášil imaginárny prach z košele.

„Odkiaľ viete, kde bývam?“ zaujímal sa Max.

Zabattini sa naňho usmial. Bol to úsmev, ktorý zdokonaľoval počas mnohých rokov na javisku, až kým nedosiahol perfektný mix šarmu a prefikanosti. „Tak som mág alebo nie?“ Naznačil úklon a zastonal.

„Je vám niečo?“ vystrašil sa Max.

„Moja šija,“ precedil starec cez zuby. „Kfč. Nemôžem sa hýbať.“

Max ho podoprel a odprevadil do domu. Pomohol mu posadiť sa na pohovku.

Zabattini si povzdychol a chytil sa za zátylok.

„Prekrásne,“ povedal. „Splnil sa mi sen o pohovke. Kde je diaľkové ovládanie?“

Max mu ho priniesol.

„Potrebujem viac vankúšov,“ oznámil mu kúzelník. „Pod šiju.“

Max utekal do maminej spálne a priniesol vankúše. Keď sa vrátil, videl, ako starý muž roztrazenými prstami stláča gombíky na diaľkovom ovládaní.

„Ako zapnem tú vec? Chcem Playboy Channel! Chcem vidieť ženské!“

Otočil sa, ako keby dúfal, že vytúžené ženské hneď nepochodujú do obývačky. Namiesto toho mu pohľad padol na otrasný obraz, ktorý Deborah napriek protestom všetkých členov rodiny zavesila vedľa vchodových dverí. Na pozadí z čierneho zamatu sa vynímala tvár klauna. Po líci mu stekala slza. Na perách narúžovaných načerveno mu pohrával utrúpený úsmev. Zdalo sa, že klaunova biela tvár sa čoraz viac približovala k tomu, kto sa na ňu pozeral. Podľa Maxa bol obraz škaredý, ale pre jeho mamu mal nevysvetliteľný význam. Umeleckú cenu diela obhajovala

menej ako jeho emocionálnu hodnotu. Mala ho v izbe už ako dieťa.

Zabtatini naň zhnusene zazerá. Potom mu niečo napadlo. „Bol si niekedy v podniku Jumbo's Clown Room?“

Max pokrútil hlavou.

„Hollywood Boulevard, na rohu Winony. Je to ešte lepšie ako Playboy Channel.“

„Sú tam klauni?“

„Klauni, šmauni!“ odfrkol starec. „Sú tam holé ženské s veľkými ceckami.“

Max očervenel.

„Raj,“ pokračoval Zabtatini. „Ženské a whisky.“ Zarazil sa. „Prečo nemám nič na pitie?“

Max bežal do kuchyne a hosťovi priniesol pohár vody z vodovodu.

Ten sa však rozčúľil. „Vyzerám ako ryba? Chcem piť niečo poriadne! Whisky!“

„My... my nemáme whisky...“ opatrne povedal Max.

„Vy nemáte whisky?“ Zabtatini naňho zísal ako muž, ktorý sa práve dozvedel, že žena jeho života sa vydala za iného.

Max pokrútil hlavou.

„Kravina!“ vyhlásil starec. Zrazu sa mu tvár rozžiarila. „Na rohu som videl obchod, majú tam alkohol a tak. V peňaženke mám nejaké peniaze. Prines mi whisky alebo pivo.“

„Mne ho nepredajú,“ vysvetlil Max.

„Ako prosím?“

„Som neplnoletý.“

„To vidím. Veď ho nebudeš piť ty, ale ja.“

„Máme ľadový čaj.“

„Nechcem ľadový čaj!“ kričal Zabbatini. „A prečo nejde telka?“

Max mu zobral ovládač a zapol televízor.

Na starcovej tvári sa zjavil úsmev. „Konečne,“ vzdychol si.

Po tom, čo chvíľu sledoval kvízy, vyhladol a chcel jesť. Max sa pobral do kuchyne. V chladničke ešte boli papierové škatuľky s *paneer masalou*. Max sa s mamou pred pár dňami zastavil na rohu v indickom supermarkete, kde bol bufet a plazmový televízor, na ktorom celý deň chodili perfektné tanečné čísla Aišvárje Raiovej alebo Šáhrukha Khána. Max nabral jedlo na tanier a na chvíľu ho strčil do mikrovlnky. Potom tanier vľúdne položil na stôl pred Zabbatiniho. Starý kúzelník sa začal napchávať, pričom si neodpustil sťažnosť, že mu zostali iba zvyšky. Nakoniec Max nabral odvahu a položil otázku, nad ktorou už hodinu premýšľal: „Prečo ste vlastne tu?“

Zabbatini odložil vidličku a vyzeral prekvapene. „Veď si ma predsa pozval.“

„Ja?“

„Áno, ty. Alebo tu vidíš ešte niekoho iného?“

„Nie.“

„Aha!“ víťazoslávne zvolal kúzelník a hodil si do úst ďalší kus chutného jedla. Niekoľko zrníčok ryže mu spadlo na havajskú košeľu a nalepilo sa na ňu.

„Ja som vás nepozval.“

„Teraz by sa hodilo pivo.“ V Zabbatiniho hlase zaznel obviňujúci tón.

Max si vzdychol. Starec ho privádzal so šialenstva. Čo tu hľadal? Dôležitejšie však bolo: Ako sa ho mal zbaviť predtým, ako príde domov mama?

Zabbatini odsunul tanier a odgrgol si. Potom dodal: „Veď si chcel, aby som urobil kúzlo lásky, nie?“

Max sa naňho užasnuto pozrel. „Čo?“

„Večná láska. Ako na platni.“

„Preto ste prišli?“

Zabbatini prikývol tak, ako mu to šija dovolila. „Preto som tu. Večná láskaaaa!“ Zasa mu pripomenul Dracula.

„Platňa, spomínaš si? Nefunguje, či áno?“

„Áno,“ hlesol Max. „Teda vlastne nie. Nefunguje.“

„Pozri.“ Kúzelník sa zaškľabil. „Preto som tu.“

Max by od šťastia najradšej skákal po plafón.

„Vážne?“

„Vážne. Aby sa tvoji rodičia do seba opäť zamilovali.“

Max prišiel k Zabbatinimu a objal ho. Starec, ktorý toho s deťmi veľa nezažil, sa zatváril, akoby stúpil do psích výkalov. „To stačí,“ zahundral. „Dost' bolo sentimentálnosti.“

„Naozaj mi chcete pomôcť?“

„Naozaj. Akože sa volám Zabbatini!“

Teraz zostal zarazený Max. „A skutočne sa tak voláte? Muž v domove dôchodcov povedal, že tam nie je nikto, kto...“

„Po prvé,“ prerušil ho starý kúzelník, „to nie je domov dôchodcov. Je to bytové spoločenstvo pre aktívnych seniorov.“

„Okej.“

„A po druhé, ten muž je somár. Chumaj. *Nudnik*.“

„Prečo? Čo urobil?“

Starec sa usiloval pôsobiť nenútene. Maxovi nepovedal, že Veľkého Zabbatiniho alias Mošeho Goldenhirscha dnes ráno vyhodili z domova dôchodcov King David.

Manažér Ronnie jednoducho vošiel do bungalova číslo 112, kde Zabbatini v kresle spal, vyrušil ho z driemot a pred nosom mu držal nariadenie o vysťahovaní.

„A kde mám teraz bývať?“ prosíkal starý muž.

„Tu nie!“ odsekol Ronnie.

Väčšinu Zabbatiniho majetku si nechali, pretože už dlhšie neplatil nájomné. Záležitosť s plynom bola poslednou kvapkou. Starý dedo musel definitívne odísť.

Tak sa stalo, že osemdesiatosemročný Zabbatini bol od tohto rána oficiálne bezdomovcom. Po tom, čo niekoľko hodín sedel na autobusovej zastávke a odklepával ohorky smerom k holubom, mu niečo napadlo: Ten malý chumaj zo včera! Ten, ktorý chcel vedieť zaklínadlo lásky. Idiot ako on určite má aj idiotských rodičov. A tí predsa musia niekde bývať.

Vrátil sa do King Davidu a ostražito sa rozhlíadol po recepcii. Vďaka Bohu, nikto tam nebol, Ronnie nesedel za okienkom. Nazrel dnu. Skutočne, chlapec sa poslušne zapísal do zoznamu návštev.

Tak sa Zabbatini, ktorý už na tomto svete nikoho nemal, rozhodol, že navštívi Maxa Cohna na Atwater Village.

„Myslíte si, že dosiahnete, aby sa do seba zase zamilovali?“ s nádejou v hlase sa ho spýtal chlapec.

„Samozrejme,“ odvetil starec, ktorého to trochu urazilo. „Som predsa Veľký Zabbatini. Viem robiť veľké kúzla. Veľkú mágiu!“

„Veď ste povedali, že nijaká neexistuje.“

To že urobil? Aké hlúpe! Kúzelník vo výslužbe zrazu na perách vylúdl očarujúci úsmev a odvetil: „Keď niečomu veríš, nemusí to zostať iba snom.“